

Arrest

nr. 162 759 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MEEUWISSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers moeder diende op 19 mei 2006 voor haarzelf en voor verzoeker een aanvraag tot afgifte van een visum type D in, teneinde haar echtgenoot – verzoekers vader – te kunnen vervoegen, die in het kader van een tewerkstelling tot een tijdelijk verblijf in het Rijk werd gemachtigd. Deze aanvragen werden ingewilligd.

1.2. Op 4 juni 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers vader.

1.3. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 29 juli 2008 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel tot

terugbrenging. Tegen deze beslissingen werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 24 355 van 11 maart 2009 verwierp de Raad het tegen de beslissing tot weigering van verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging van 29 juli 2008 ingediende beroep.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam ten aanzien van verzoeker, verzoekers moeder en verzoekers zussen op 19 februari 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 21 april 2015 werd verzoeker onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.7. De kamer van inbeschuldigingstelling besliste op 7 mei 2015 om verzoeker vrij te stellen onder voorwaarden.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 mei 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 7 mei 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten: [A.K.H.] [...], onderdaan van Pakistan, wordt inreisverbod voor drie jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07.05.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat hij op 21.04.2015 [...] tot heden onder aanhoudingsmandaat [werd] geplaatst uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, door twee of meer personen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel het grondgebied te verlaten, hem betekend op 17/04/2015. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd [...] over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Pakistan terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met zijn ouders en zussen.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat hij een gezin vormt met zijn ouders en zussen.

Het is aldus duidelijk dat er sprake is van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt.

Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten en het hem geweigerd wordt gedurende drie jaar terug te keren, wordt desbetreffend artikel geschonden.

Het is aldus duidelijk dat het inreisverbod [...] een permanente inbreuk vormt op het gezinsleven van verzoekende partij, dewelke nooit de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM zou doorstaan!”

3.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers ouders en zussen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet tot enig verblijf in het Rijk waren toegelaten of gemachtigd en dat zij net zoals verzoeker het grondgebied van het Rijk dienden te verlaten, zodat niet blijkt dat verweerder het recht op eerbiediging van het gezinsleven zou hebben miskend door de bestreden beslissing te nemen. Waar de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting voorhoudt dat verzoekers vader een aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart indiende en deze aanvraag in de zomer van 2015 zou zijn ingewilligd en dat verzoekers zussen een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden die ontvankelijk werd verklaard kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering ongestaafd blijft en dat verweerder hoe dan ook geen rekening kon houden met gegevens die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Er dient tevens te worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt voorts ook niet dat verzoeker niet in zijn land van herkomst, waar hij werd geboren en meer dan tien jaar verbleef, een gezinsleven zou kunnen hebben met zijn ouders en zussen. Verzoeker wist ook of behoorde te weten dat hij reeds jaren onwettig in het Rijk verbleef en dus het risico liep te worden onderworpen aan een inreisverbod omwille van het manifest miskennen van de verblijfsreglementering of het stellen van andere handelingen die de openbare orde in het gedrang brengen. Rekening houdende met het voorgaande en met de ruime appreciatiebevoegdheid waarover Staten beschikken in immigratiedossiers kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder zijn persoonlijke belangen had moeten laten primeren op het openbare orde belang van de Belgische Staat of dat verweerder door, met toepassing van de verblijfswetgeving, een maatregel te nemen die erop is gericht de openbare orde te beschermen in voorliggende zaak een handeling stelt die disproportioneel is (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland). In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK